

Jak vítr v šedé chladné poušti mračen tvých
co máš je s deštěm ustrnulé na tvářích
smáčí líbeznou tu krajinu.

Poslední jarní mrazu krutý dech,
co zlostně ukájí se na květech,
kráčí, přes zklamání, pustinu.

R: Tam k zámku míří kočár splašeného spřežení
kol čisté tůně, směr svůj nemění.
Však chladná tůň se rázem do červánků zbarvila,
"já jsem tvá, tys můj" pravila.

Teď šumí děšť, jak rozplakal se podvečer,
když předtím na střeších se horkem potil thér,
smývá je nejpevnější objetí.

Proradné lásky, hnus i žár i stesk
a pevný dub vedví rozpoltil blesk,
hřívá plamenů šeptá "co je ti".

R: Tam k zámku míří...

Věřit a dát se čistou vírou k hříchou svést,
tu krutou bolest v prsou nelze snést,
loudí, životem splatit těch pár chvil.

Ať dítě, žena, muž, člověk či Bůh,
déšť, vítr, hvězdy, Slunce platíc dluh,
bloudí, hledaje účel, smysl, cíl.

R: Tam k zámku míří...